

Daniels bok – nummer femtiofem

Avtäckandet av den profetiska väven: Gabriels uppenbarelse för Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-19

Gabriel kom till Daniel sedan han hade kommit till insikt om de sjuttio åren av fångenskap enligt Jeremias profetia, samt Mose ed och förbannelse.

I hans regerings första år förstod jag, Daniel, genom skrifterna antalet av de år om vilka Herrens ord hade kommit till profeten Jeremia, att han skulle fullborda sjuttio år i Jerusalems ödeläggelser. ... Ja, hela Israel har överträtt din lag genom att vika av, så att de inte lydde din röst; därför har förbannelsen utgjutits över oss, och den ed som är skriven i Mose, Guds tjänares, lag, därför att vi har syndat mot honom. Och han har bekräftat sina ord, som han talade mot oss och mot våra domare som dömde oss, genom att låta en stor olycka komma över oss; ty under hela himlen har inte något sådant skett som det som har skett med Jerusalem. Såsom det är skrivet i Mose lag har all denna olycka kommit över oss; ändå har vi inte ödmjukat oss i bön inför Herren, vår Gud, för att vi skulle vända om från våra missgärningar och förstå din sanning. Därför har Herren vakat över olyckan och låtit den komma över oss; ty Herren, vår Gud, är rättfärdig i alla sina gärningar som han gör, eftersom vi inte lydde hans röst. Daniel 9:2, 11–14.

Det ord som Daniel använde och som översätts med ”eden” är samma ord som Mose använde och som översätts med ”sju gånger” i Tredje Moseboken tjugosex. Syster White upplyser oss om att Daniel i kapitel nio sökte förstå förhållandet mellan Jeremias period om sjuttio år och perioden om tvåtretusen trehundra år. Gabriel hade i kapitel åtta fått befallning att få Daniel att förstå synen om de tvåtretusen trehundra dagarna, och Gabriel fullbordar sitt verk när han återvänder i kapitel nio och underrättar Daniel om att han i tanken ska åtskilja de två syner som har varit temat i kapitlen sju, åtta och även nio. Dessa två syner utgör temat för den ”ökade kunskap” som blev avförseglad år 1798.

Jeremias sjuttio år och Moses ”förbannelse” är båda symboler för de ”sju tiderna”, såsom de framställs genom Moses ”ed”, men Gabriel skall framlägga uppdelningen av perioden om tvåtusen trehundra år. Den kan endast rätteligen delas när relationen mellan synen (”chazon”) av nedtrampandet och synen (”march”) av framträdandet rätteligen delas. Gabriel började med att fastslå att en prøvotid om fyrahundra nittio år gavs åt judarna. Den perioden var densamma som den fyrahundra nittioåriga upprorsperiod som hade frambringat de sjuttio fångenskapsåren.

Ordet ”fastställd” i vers tjugofyra avser tiden från utfärdandet av det tredje dekretet år 457 f.Kr. till stenandet av Stefanus år 34 e.Kr., men ordet ”fastställd” i verserna tjugosex och tjugosju identifierar hedendomens och påvedömetts ödeläggande makter.

Och efter de sextiotvå veckorna skall Messias bli avskuren, men inte för sin egen skull; och folket till den furste som skall komma skall förstöra staden och helgedomen; och dess slut skall

komma som med en översvämning, och ända till krigets slut är förödelser fast beslutna. Och han skall stadfästa förbundet med de många under en vecka; och mitt i veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer, och på grund av styggelsernas utbredning skall han göra det öde, ända till fullbordan, och det som är fast beslutat skall utgjas över det ödelagda. Daniel 9:26, 27.

Gabriel underrättar Daniel om att ”efter” det att ”Messias” blivit ”avskuren”, skulle ”folket till den furste som skall komma förstöra staden och helgedomen”. Det hedniska Rom förstörde ”staden och helgedomen” i den belägring som varade exakt tre och ett halvt år, från år 66 till 70 e.Kr. Gabriel anger att ”krigets slut” skulle ske ”med en översvämning” och att kriget skulle bestå av ”förödelser”. Det krig som fullbordades mot Jerusalem och helgedomen var det nedtrampande som utfördes av hedendomen och påvedömet. Den hedniska makt som i början skulle förstöra Jerusalem var Babylon, men den hedniska makt som skulle förstöra det efter det att Messias blivit korsfäst var det hedniska Rom. Men kriget mot helgedomen och härskaran fullbordades av två förödande makter, och den andra av de två förödande makterna i Skrifterna är påvedömet.

Påvedömet är den makt som framställs som den ”översvämmande gisseln”; det är den makt i Daniel elva, vers fyrtio, som ”svämmar över och går fram”. Jerusalems nedtrampande, som började med Babylon och fortsatte med järnnationen som talade dunkla ord, sådan den framställs av Mose i Femte Moseboken, följdes av påvedömet. Intill slutet av nedtrampandet var ”förödelser” ”fast beslutna”. I vers tjugosju bekräftar Kristus förbundet med många under en vecka. Mitt i den veckan skulle det jordiska offersystemet upphöra, när Kristus började sin översteprästerliga tjänst i helgedomen i himlen. På grund av judarnas olydnad under den prøvotid som hade avskurits för dem, skulle helgedomen och staden åter göras öde.

Versen säger: ”och genom styggelsernas utbredande skall han göra det öde, ända till fullbordandet; och det som är bestämt skall utgjas över det öde.” När judarna slutligen hade fyllt sitt nådatidsmått till brädden, skulle staden och helgedomen vara öde intill krigets slut. Vid ”fullbordandet” av förtrampandet år 1798 hade det blivit ”bestämt” att påvedömet skulle få ett dödligt sår. Därefter skulle staden och helgedomen återupprättas och återuppbyggas, såsom förebildades när judarna drog ut ur det bokstavliga Babylon under de tre förordningarna.

Ända till fullbordandet av det kriget skulle Jerusalem trampas ned av den påvliga makten. De profetiska tidsperioder som utgör de särskilda perioderna inom de tvåtusen trehundra åren kan endast förstås rätt när förhållandet till synen om nedtrampandet under de sjuttio åren förstås i samband med synen om helgedomens och härens återupprättelse. Att förkasta synen om förskingringen under Moses förbannelse är att förkasta synen om samlandet. Synen om de sjuttio åren är synen om förskingringen. Synen om de tvåtusen trehundra åren är synen om samlandet. Synen om de sjuttio åren är ”chazon”-synen om förskingringen, och synen om de tvåtusen trehundra åren är ”march”-synen om samlandet.

Vad därför Gud har sammanfogat, må människan inte skilja åt. Mark 10:9.

De två synerna har profetiskt fogats samman, och att förkasta den ena är att förkasta dem båda. Detta faktum visar att trots att adventismen gör anspråk på att upprätthålla profetian om de

tvåusen trehundra åren, har den förkastat adventismens centrala pelare, lika säkert som den förkastade ”de sju tiderna” år 1863. Bekände sig inte judarna till att hålla Guds lag? Bekände sig inte det forntida Israel till att se fram emot Messias? Bekännelse är meningslös om den inte upprätthåller Guds ord.

Milleriterna identifierade slutligen den 22 oktober 1844 som slutpunkten för perioden om tvåusen trehundra dagar, men deras förståelse var begränsad. Det var först efter den stora besvikelsen som ljus kom beträffande den himmelska helgedomen och Kristi framträdande i det allra heligaste på detta datum. Först efter detta datum såg de den tredje ängelns budskap och Guds lag.

Herren avsåg att föröka det profetiska ljus som är förbundet med de tvåusen trehundra åren, och år 1856 öppnade han dörren för ytterligare ljus, och under de följande sju åren stängde adventismen den dörren. Det var inte förrän efter den 11 september 2001 som Herren ledde profetians studerande tillbaka till Hiram Edsons artiklar, och ljuset om de ”sju tiderna” åter började tillta.

Genom att vägra att se sambandet mellan profetian om de två tusen tre hundra åren och profetian om de två tusen fem hundra tjugo åren kom adventismen att förstå den 22 oktober 1844 på ett förkrympt och ofullständigt sätt.

När S. S. Snow väl hade fastställt datumet för korsfästelsen, fastställdes datumet den 22 oktober 1844.

Vet därför och förstå, att från det att ordet gick ut om att återupprätta och bygga upp Jerusalem till den Smorde, Fursten, skall det vara sju veckor och sextiotvå veckor; gatan skall åter bli uppbyggd, och muren, även i tider av trångmål. Och efter de sextiotvå veckorna skall den Smorde bli avskuren, men inte för sin egen skull; och folket till den furste som skall komma skall förstöra staden och helgedomen; och dess slut skall komma såsom med en översvämning, och ända till krigets slut är förödelse beslutad. Och han skall stadfästa förbundet med många under en vecka; och mitt i veckan skall han avskaffa slakteroffer och spisoffer, och på styggelsers vinge skall förödaren komma, intill dess att fullbordandet, det som är beslutat, blir utgjutet över den öde. Daniel 9:25–27.

Milleriterna fastställde det rätta datumet för korsfästelsen, och därefter identifierades slutet på perioden om tvåusen trehundra år. ”Messias avskärande” ”i mitten av veckan”, då Kristus bekräftade ”förbundet” på grund av att judarna fyllde sitt prøvotidsmått till brädden, såsom framställt genom ”förödelsens styggelser”, identifierades också. Korset blev det historiska riktmärke som var väsentligt för igenkännandet av Midnattsropets budskap.

Trots det ljus som fanns i de verser som frambringade en så mäktig uppenbarelse av Guds kraft, nådde milleriterna aldrig fram till en förståelse av dessa verser som motsvarade Daniels önskan att förstå förhållandet mellan de två synerna. Den vecka under vilken Kristus bekräftade förbundet var uppdelad i två perioder, vilka syster White senare identifierade som representerande Kristi personliga tjänst på tre och ett halvt år, följd av hans tjänst sådan den representerades genom lärjungarna. De såg att korsets historiska vägmärke blev ankaret för att fastställa datumet den 22 oktober 1844, men de såg inte att det också representerade centrum för två identiska perioder om tre och ett halvt år, och således representerade ”sju tider”, vilka Gud genom Mose kallade ”hans

förbunds tvist.”

Då skall också jag handla mot er i fientlighet och tukta er sju gånger värre för era synder. Och jag skall låta svärdet komma över er, ett svärd som utkräver hämnd för mitt förbunds skull; och när ni drar er samman inom era städer, skall jag sända pest ibland er, och ni skall bli givna i fiendens hand. 3 Moseboken 26:24, 25.

När Kristus bekräftade förbundet med många, var det förbundet som han hade en tvist om med de olydiga judarna. ”Tvisten om hans förbund” började år 723 f.Kr., när assyrierna förde det norra riket i fångenskap, och därefter trampade hedendomen under tolv hundra sextio profetiska dagar ner det bokstavliga Israel. Detta nedtrampande följdes sedan av ytterligare tolv hundra sextio profetiska dagar, då påvedömet trampade ner det andliga Israel.

Den profetiska vecka under vilken Kristus bekräftade förbundet, till uppfyllelse av synen om tvåtusen trehundra år, representerade också synen om tvåtusen femhundra tjugo år. Milleriterna förstod tillräckligt av profetian om tvåtusen trehundra år för att med rätta förkunna midnattsropets budskap, men de valde att förkasta en del av det ljus som Gabriels uttolkning i kapitel nio var avsedd att förmedla.

Gabriel hade undervisat Daniel att rätteligen särskilja (mentalt åtskilja) de två synerna, framställda som ”sak” och ”syn”, och i uppfyllelse av detta råd låter syster White oss veta att just detta var Daniels stora börda, när han sökte förstå förhållandet mellan de sjuttio veckorna (en symbol för ”sju tider”) och de tvåtusen trehundra åren.

Adventismens förkastande av de ”sju tiderna” försatte dem i en ställning där de inte kunde förstå att den första perioden om fyrahundranittio år, som avskars från de tvåtusentrehundra åren, representerade förbundets uppror, vilket Mose betecknar som ”striden om hans förbund”.

De hindrades också från att inse att korsfästelsen mitt i veckan gjorde mer än att endast ange tidpunkten, ty den utpekade själva centrum för Kristi rättstvist med Israels olydnad genom förbundets blod. De var blinda för det faktum att det blod som utgöts för många på korset, vilket bekräftade hans förbund, också bekräftade det förbund som framläggs i Tredje Moseboken tjugofem och tjugosex.

Det gamla Israel åtog sig ett förbund där de definierade förbundet som sin förkunnelse: ”allt vad Herren har sagt vill vi göra”, fullständigt omedvetna om att det förbund som Kristus erbjöd krävde att hans lag skrevs i hjärtat. Deras fariseiska definition av förbundets villkor hindrade dem från att förstå och ta emot det sanna förbundet.

Det moderna Israel har definierat korsets blod mitt i veckan med ordalag som åstadkommer samma blindhet för det moderna Israel som vilade över det forntida Israel, när de förkastade Messias och förkunnade att de inte hade någon annan kung än Caesar.

Det moderna Israel är blindt för det faktum att den historia som Gabriel framställde för Daniel inte bara inbegriper bekräftelsen av förbundet, utan också den förskingring som drabbar dem som förkastar detta förbund, ty verserna anger att det hedniska Rom (fursten som skulle komma) skulle

fördärva staden och helgedomen, och att ända till krigets slut (det som trampade ned helgedomen och härskarorna) var ”ödeläggelser”, i pluralis, fastställda.

I den historia där Kristus utgöt sitt blod för att bekräfta förbundet med många, identifieras de två ödeläggande makterna, det hedniska och det påvliga Rom, uttryckligen. Det blod som utgöts på korset är det som Kristus för in i den himmelska helgedomen och är en symbol för hans verk, framställt i ”mareh”-synen om tvåtusen trehundra år. Denna historia är sammanvävd med historien i ”chazon”-synen om tvåtusen femhundra tjugo år, såsom den framställs genom de två ödeläggande makter som skulle trampa ned helgedomen och hären.

De sanningar som i Millers dröm framställdes som juveler lyste lika klart som solen, men de var ofullständiga. I de sista dagarna, när Midnattsropet upprepas till punkt och pricka, skall just dessa juveler av ”Mannen med smutsborsten” läggas i den nya, större skrinet, och då skall de lysa tio gånger klarare än de ursprungligen gjorde. De blir prövostenen för den slutliga Midnattsropets budskap. Dessa juveler identifierades uttryckligen av de två vittnen som profeterades av Habackuk som tavlor. När de två tavlorna från 1843 och 1850 års pionjärkartor läggs ovanpå varandra ”rad på rad”, identifieras Millers juveler uttryckligen, och därigenom representerar dessa juveler den slutliga Midnattsropets budskap.

De flesta av sanningarna på de två tavlorna illustrerar profetior som uppfylldes före 1844, såsom identifieringen av djuren i Daniel sju och åtta. Bildstoden i Daniel två återges. Framställningen av huruvida det är Rom eller Antiochos Epifanes som fastställer synen finns där. Den första besvikelsen och dröjsmålstiden i Habackuk och de tio jungfrurna finns där. Den tredje ängels ankomst finns där, liksom den himmelska helgedomen. ”Det dagliga” som en symbol för hedendomen finns där. Och naturligtvis finns Islams tre ve där. När tavlorna förs samman utgör de en illustration av den ”kunskapens tillväxt” som äger rum när Lejonet av Juda stam bryter sigillan på en profetisk sanning.

När vi nu avslutar vår betraktelse över synen om floden Ulai som symbolen för den profetiska kunskap som avseglades vid ändens tid år 1798 och som ökade för att utgöra juvelerna i det nya, större schatullet i William Millers dröm, skall vi återvända till de milleritiska sanningar som var ofullständiga i deras historia. Somliga lämnades i ett ofullständigt tillstånd på grund av den tid i historien då milleriterna levde, och andra lämnades ofullständiga genom olydnaden hos dem som vägrade att följa med det tredje budskapets framåtskridande ljus.

Vi kommer att fortsätta med dessa ting i nästa artikel.

”De som Gud har sänt med ett budskap är endast människor, men vilken är beskaffenheten av det budskap de bär? Skall ni våga vända er bort från varningarna eller ringakta dem därför att Gud inte rådfrågade er om vad som skulle föredras? Gud kallar män som vill tala, som vill ropa högt och inte skona. Gud har uppväckt sina budbärare för att utföra sitt verk för denna tid. Somliga har vänt sig bort från budskapet om Kristi rättfärdighet för att kritisera männen och deras brister, därför att de inte förkunnar sanningens budskap med all den grace och fulländning som vore önskvärd. De har alltför mycken iver, är alltför uppriktigt allvarliga, talar med alltför stor bestämdhet, och det budskap som skulle bringa läkedom och liv och tröst åt

många trötta och betryckta själar blir därigenom till en viss grad utestängt; ty i samma mån som inflytelserika män tillsluter sina egna hjärtan och sätter sin egen vilja i opposition mot vad Gud har sagt, kommer de att söka ta bort ljusstrålen från dem som har längtat och bett om ljus och om livgivande kraft. Kristus har upptecknat alla de hårda, stolta, hånfulla ord som har talats mot hans tjänare såsom talade mot honom själv.”

”Den tredje ängelns budskap kommer inte att förstås; det ljus som skall upplysa jorden med sin härlighet kommer att kallas ett falskt ljus av dem som vägrar att vandra i dess tilltagande härlighet. Det verk som kunde ha blivit utfört kommer att lämnas ogjort av dem som förkastar sanningen, på grund av sin otro. Vi bönfaller er som motsätter er sanningens ljus att träda ur vägen för Guds folk. Låt himmelsänt ljus få lysa över dem i klara och stadiga strålar. Gud håller er, till vilka detta ljus har kommit, ansvariga för det bruk ni gör av det. De som inte vill höra kommer att hållas ansvariga; ty sanningen har förts inom deras räckhåll, men de föraktade sina tillfällen och privilegier. Budskap som bär de gudomliga kännetecknen har sänts till Guds folk; Kristi härlighet, majestät och rättfärdighet, fulla av godhet och sanning, har framställts; Gudomens fullhet i Jesus Kristus har ställts fram ibland oss med skönhet och ljuvlighet för att vinna alla vilkas hjärtan inte var tillslutna av fördom. Vi vet att Gud har verkat ibland oss. Vi har sett själar vända sig från synd till rättfärdighet. Vi har sett tron återupplivas i de botfärdigas hjärtan. Skall vi vara som de spetälska som blev renade och gick sin väg, och endast en vände tillbaka för att ge Gud ära? Låt oss i stället tala om hans godhet och prisa Gud med hjärta, med penna och med röst.” Review and Herald, 27 maj 1890.